

ԷԶՄԻԱԾԻ՛Ն, ԼՈՅՍ ՏԱՃԱՐ...

ՆԵՐՔՈՂԱԿԱՆ

Մեր Հաւատքի Հռչակման
1700 ամեակին առթիւ:

Դու՛ն սուրբ լոյսի որորան, ու Հաւատքի սրբարան,
Դու՛ն կանթեղն ես Միածնի՛ ու լուսաշող Իր ուղին,
Դու՛ն լոյսի բաց առաջաստ ու իր Հոսքը երկնային,
Դու՛ն յոյսի ծով զովական ու իր ակունքն Հայրական...:

Դու՛ն բարրառն ես առաջին՝ ու ձայնը արարչական,
Դու՛ն քնարն ես Լոյսի ու Սողոմոնուած երգարան,
Դու՛ն գրրիչն ես Ներսէսի ու տաղարան Հայկական,
Դու՛ն երգն ես Արարատեան, ու գետացած շարական...:

Դու՛ն սեղանն ես նոր ուխտի՛ ու Հիւրընկալ իջեւան,
Դու՛ն Աստուծոյ լոյս սրկիչ, ու Իր որթը փրկական,
Դու՛ն սիրոյ կոնք սրբարար, ու սուրբ խորհուրդ երկնական,
Դու՛ն յորդորի շատրուան ու սփռփի աւազան...:

Դու՛ն պապերուս գիշերին վլրայ բացուած արշալոյս,
Եւ Աստուծոյ ջինջ խօսքին՝ աղբերացած ցայտալոյս,
Ընկերային մեր կեանքին Հետ նոյնացած մշտական,
Ու մարմնացումն ես նաեւ մեր ինքնութեան իսկական...:

Դո՛ւն, չորրորդ դարու սեմին՝ Բեթղեհէմն ես սուրբ Իջման,
Քու այրիւ մէջ այդ խոնարհ ծնաւ ԼՈՅՍ-ն արարչական,
Ու նոր ջահուած աշխարհն մեր եղաւ ԼՈՅՍ-ին օթեւան...
Ու Արագածն վեհափառ, եղաւ կնդրուկ օրհնարան...:

Լեռները մեր վեհական, եղան զօղանջ ու փողար,
Ու մեր Հողին վրայ ծաղկած նոր սօսիներն Տրդատեան՝
Եղան կոչնակ Հռչակման՝ մեր սուրբ Լոյսին ընդգրկման,
Եղան նաեւ մէկական արեւագալ ո՛ւ անճառ...:

Քարերը մեր Հայրենի քրիստոնէացան, ցնծացան,
Եղան քարեր սրբատաշ քու տաճարիդ լուսական,
Ուր իմ պապերս երէկի սուրբ սեղանիդ արքունի,
Միչտ ջահեցին նուիրմամբ իրենց կերոնն Հաւատքի...:

Դու՛ն նոր անտառ Հայկազեան ու իր խորին մեղեդին...
Սաղարթներէդ սօսափիւն՝ ես կը լսեմ տակաւին
Քարոզչութիւնն Քրիստոսի լոյս շրթներէն Թաղէոսի,
Ու սուրբ Բարթողիմէոսի շէնչող ձայնը շնորհալի ...:

Էջմիածին, Լո՛յս տաճար, դո՛ւն անառիկ առաջին,
Ու Գրիգորի աջը սուրբ պատրոյգեց ու վառեց քեզ
Ու Հողմերն այդ ամեհի շիջեցնել ջանացին...
Բայց կը մնաս միչտ ջահուած դարերուն այգը որպէս...:

Դու՛ն դարերուն դէմ կանգնած յաւէտ աթոռ Լո՛յս Իջման...:

ՍԻՂՐԱՆ ՍԱՐԳԻՍԵԱՆ